

Έχω κανονίσει να πάρω μια επίσημη κατάθεση από τον Οκάμπα, ούτως ώστε να αποφύγω οποιαδήποτε παρατράγουδα με τον Λεωνίδα. Έφερα και διαπιστευμένη μεταφράστρια από τα αγγλικά στα ελληνικά. Η Κούλα κάθεται δίπλα μου με έναν φορητό υπολογιστή, για να καταγράψει την κατάθεση, ώστε να τη διαβάσει ο Λεωνίδης πριν την υπογράψει ο Μπιλ Οκάμπα. Ο Λεωνίδης με τον πελάτη του κάθονται απέναντί μου.

«Κύριε Οκάμπα, αυτή είναι μια επίσημη κατάθεση, σας λέω όμως από την αρχή ότι δεν έχει σχέση με την τρομοκρατία και με την κατηγορία που σας απαγγέλθηκε πριν από μερικές μέρες. Απλώς, χρειάζομαι από σας ορισμένες πληροφορίες που θα μας είναι πολύτιμες για να ξεκαθαρίσουμε τους τέσσερις φόνους».

Περιμένω να ολοκληρώσει η μεταφράστρια στα αγγλικά αυτά που είπα. Ο Μπιλ Οκάμπα κάθεται ευθυτενής, όπως πάντα, και με κοιτάζει με το ψυχρό υπεροπτικό ύφος του.

«Ο πελάτης μου θα απαντήσει με ειλικρίνεια σε όλες τις ερωτήσεις σας, κύριε αστυνόμε. Αρκεί φυ-

σικά να μη θίγονται τα προσωπικά δικαιώματά του». Ο Λεωνίδης με προειδοποιεί ότι είναι έτοιμος να παρέμβει ανά πάσα στιγμή.

«Δε θα θιγούν καθόλου» τον καθησυχάζω και γυρίζω πάλι στον Οκάμπα. «Ασχοληθήκατε ποτέ με τον αθλητισμό, κύριε Οκάμπα;»

Η ερώτηση ξαφνιάζει τον Οκάμπα και ακόμα περισσότερο τον Λεωνίδα. Η Κούλα δεν απορεί, γιατί ξέρει πού το πάω, αλλά το μάτι μου την πιάνει να περιμένει τσιτωμένη την απάντηση.

«Βεβαίως» απαντάει ο Οκάμπα. «Έπαιζα ράγκμπι και ήμουν μέλος της εθνικής ομάδας της Νότιας Αφρικής».

«Δε βλέπω τι σχέση μπορούν να έχουν οι αθλητικές δραστηριότητες του πελάτη μου με την υπόθεση» παρατηρεί ο Λεωνίδης.

«Κάντε λίγη υπομονή, κύριε συνήγορε». Γυρίζω πάλι στον Οκάμπα. «Και γιατί σταματήσατε το ράγκμπι;»

«Όλα τα ωραία πράγματα τελειώνουν κάποια στιγμή».

«Δε σταματήσατε λόγω ηλικίας;»

«Όχι, μπορούσα να παίξω ακόμα».

«Μήπως σταματήσατε, επειδή βρεθήκατε ντοπαρισμένος;»

Δε νομίζω ότι ακόμα και ο έμπειρος ποινικολόγος Φαίδων Λεωνίδης να έχει περάσει από τόσες πολλές εκπλήξεις μέσα σε τόσο σύντομο διάστημα.

Η ενδιαφέρουσα αντίδραση δεν είναι όμως του Λεωνίδα αλλά του Οκάμπα. Για πρώτη φορά πα-

ραιοίται από την ψυχρή ευθυτενή στάση του. Πε-
τάγεται όρθιος και αρχίζει να φωνάζει στα αγγλικά.

«That's a lie! I never doped. Never!»

«Μπορεί να μην ντοπαριστήκατε. Κατηγορηθή-
κατε όμως». Μέσα μου εύχομαι να μην έχω πέσει
έξω, και να ολοκληρωθεί η τριάδα.

Ο Οκάμπα κάθεται πάλι στη θέση του, αλλά έ-
χει χάσει την ευθυτενή στάση του. «Είχα πάθει γρί-
πη δύο μέρες πριν από τον αγώνα της εθνικής μας
ομάδας με την Αυστραλία. Ήθελα πολύ να παίξω
και πήρα κάτι ισχυρά φάρμακα, για να μου περάσει
γρήγορα η γρίπη. Έπρεπε να το είχα δηλώσει στην
Ομοσπονδία, αλλά το παρέλειψα. Μετά τον αγώνα
μού έκαναν τεστ, με κατηγόρησαν ότι ήμουν ντοπα-
ρισμένος και με απέκλεισαν».

Ξαφνικά, αυτό το θηρίο ξεσπάει σε κλάματα.
Αρχίζει να κλαίει σαν μικρό παιδί. Ο Λεωνίδης δεν
ξέρει τι να κάνει και γυρίζει σ' εμένα.

«Μπορείτε να μου πείτε σε τι αποσκοπούν οι ε-
ρωτήσεις σας; Όπως βλέπετε, έχετε αναστατώσει
τον πελάτη μου και θέλω να ξέρω αν είναι απαραί-
τητο».

«Είναι, κύριε Λεωνίδη. Περιμένετε και θα δεί-
τε». Γυρίζω πάλι στον Οκάμπα, που έχει ηρεμήσει
κάπως.

«Πάνε τόσα χρόνια, αλλά η πληγή υπάρχει ακό-
μα. The wound is still there» μου λέει απευθείας στα
αγγλικά και μου δείχνει την καρδιά του.

Δεν είχα σχεδόν καμία αμφιβολία ότι και ο Ο-
κάμπα ανήκε στην ίδια κατηγορία με τη Σγουρίδου.

και τον Βαρούλκο. Αλλά η επίσημη επιβεβαίωση με ανακουφίζει.

«Σας καταλαβαίνω, κύριε Οκάμπα» του λέω. «Ας αφήσουμε τη δυσάρεστη ιστορία του ντόπινγκ και ας πάμε στο έμβασμα των πενήντα χιλιάδων ευρώ. Είπατε στην προηγούμενη ανάκριση ότι δεν ξέρετε ποιος σας έστειλε τα χρήματα αυτά».

«Όχι, δεν ξέρω».

«Δεν υπήρχε η παραμικρή ένδειξη;»

«Η παραμικρή».

Το είπε μετά από κάποιο δισταγμό και γυρίζω στον Λεωνίδα. «Θα σας παρακαλέσω να εξηγήσετε στον πελάτη σας ότι δε διατρέχει κανέναν κίνδυνο. Κάποιος άγνωστος έστειλε ένα έμβασμα στο όνομά του και ο κύριος Οκάμπα το εισέπραξε. Το να εισπράξεις ένα έμβασμα που σου ήρθε νόμιμα δεν αποτελεί αδίκημα. Συνεπώς, καλώς το εισέπραξε».

Ο Λεωνίδης τα εξηγεί όλα αυτά στον Οκάμπα, που τον ακούει με προσοχή. Μετά γυρίζει σ' εμένα.

«Στο τελευταίο έμβασμα υπήρχε μια σημείωση» μου λέει.

«Τι έλεγε η σημείωση;»

«“Από έναν φίλο”».

«Αυτό μόνο;»

«Αυτό».

«Και δεν υπήρξε συνέχεια;»

Διστάζει πάλι. «Μετά από μερικές μέρες δέχτηκα ένα τηλεφώνημα. Μια φωνή με ρώτησε αν είμαι χαρούμενος με το έμβασμα».

«Αντρική φωνή ή γυναικεία;»

«Αντρική».

«Και τι άλλο σας είπε η φωνή;»

«Μου είπε ότι ήξερε την ιστορία μου και ότι αδικήθηκα. Μετά με ρώτησε αν είμαι ευχαριστημένος από τη δουλειά μου. Του απάντησα ότι είμαι πολύ ευχαριστημένος και ότι είμαι ευγνώμων στον κύριο Ζησιμόπουλο. Τότε με ρώτησε με τι ασχολείται ο κύριος Ζησιμόπουλος τώρα που είναι συνταξιούχος. “Με τον κήπο του” του απάντησα. Με ρώτησε αν περνάει πολλές ώρες στον κήπο του κι εγώ του είπα ποιες ώρες ήταν στον κήπο ο κύριος Ζησιμόπουλος».

Και έτσι ο δολοφόνος πήρε την πληροφορία που ήθελε. Τόσο απλό. «Και όταν δολοφονήθηκε ο κύριος Ζησιμόπουλος, δε σας πέρασε καθόλου από το νου ότι αυτή την πληροφορία χρειαζόταν ο δολοφόνος;»

«Όχι» φωνάζει έντρομος. «Δεν πέρασε ποτέ από το μυαλό μου. Τώρα που μου το λέτε το καταλαβαίνω. Ο κύριος Ζησιμόπουλος και τα παιδιά του είναι οι ευεργέτες μου. Δε θα έκανα ποτέ κακό στον κύριο Ζησιμόπουλο, σας το ορκίζομαι».

«Σας πιστεύω» του λέω απλά.

Ξαφνικά, βλέπω τον Λεωνίδα να πετάγεται όρθιος, εκτός εαυτού. «Και εγώ γιατί δεν ήξερα τίποτα απ’ όλα αυτά;» φωνάζει στον Οκάμπα. «Γιατί μου τα αποκρύψατε;»

Επειδή ο Λεωνίδης ανέλαβε αυτοβούλως το ρόλο του Κακογιάννη, δίνει σ’ εμένα την ευκαιρία να παίξω τον Καλογιάννη.

«Γιατί δεν τον ρώτησε κανείς, κύριε συνήγορε.

Όλη η προηγούμενη ανάκριση ήταν επικεντρωμένη στην τρομοκρατία, και οι συνάδελφοί μου προσπαθούσαν να μάθουν τους συνεργούς του που δεν υπήρχαν. Μας τα λέει τώρα, γιατί η ανάκριση έχει ξεφύγει από την τρομοκρατία και τον ρωτάμε άλλα πράγματα».

Ο Λεωνίδης κάθεται πιο ήρεμος στη θέση του και εγώ ασχολούμαι πάλι με τον Οκάμπα, που κρατάει το κεφάλι του ανάμεσα στο δυο χέρια του.

«Μια τελευταία ερώτηση, κύριε Οκάμπα. Αυτός που σας τηλεφώνησε, σας μίλησε στα αγγλικά;»

«Μάλιστα».

«Και πώς μιλούσε τα αγγλικά; Σαν Άγγλος;»

«Όχι. Όπως ο κύριος Ζησιμόπουλος».

Συνεπώς, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο δράστης είναι Έλληνας. Γυρίζω και στους δύο. «Τελειώσαμε» τους λέω. «Θα τυπώσουμε την κατάσταση, θα τη διαβάσετε και ο κύριος Οκάμπα θα την υπογράψει. Μετά, μπορεί να πάει σπίτι του».

Ο Λεωνίδης και ο Οκάμπα με κοιτάζουν ανακουφισμένοι, αλλά ο δεύτερος είναι ένα ερείπιο.

«Αυτός ο άγνωστος που τηλεφώνησε...» μου λέει ο Λεωνίδης. «Θα μπορούσατε να ελέγξετε τα τηλεφωνήματα στο σπίτι του Ζησιμόπουλου και να βρείτε τον αριθμό του».

«Θα το κάνω, αν και δεν πρόκειται να βρούμε τίποτα».

«Γιατί το λέτε αυτό;»

«Γιατί είμαι σχεδόν βέβαιος ότι τηλεφώνησε από θάλαμο».

Σηκώνομαι να τους αποχαιρετήσω. «Έχω ακούσει πολλά καλά λόγια για την κόρη σας, κύριε αστυνόμω» μου λέει ο Λεωνίδης καθώς μου σφίγγει το χέρι.

«Για την κόρη μου; Από ποιον;»

«Ο κύριος Σεϊμένης είναι καλός φίλος και συνάδελφος. Τις προάλλες μου μιλούσε για την κόρη σας και έσταζε μέλι».

Συνήθως το κακό έρχεται κατά κύματα και το καλό με το σταγονόμετρο. Σ' εμένα οι όροι αντιστράφηκαν σήμερα.